

Jurjen Biesbroek

Het Algoritme van Verraad

Dit verhaal speelt zich grotendeels af in Frankrijk en Oostenrijk ten tijde van de Koude Oorlog en deels in Nederland in de huidige tijd. Onderzoek heeft geholpen om de tijdsgeest en de historische achtergronden zo goed mogelijk het verhaal te laten ondersteunen. Dit boek is echter volledig opgebouwd uit fictie en alle personages die in Het Algoritme van Verraad zijn genoemd, zijn derhalve verzonnen. Iedere overeenkomst met nog levende of overleden personen berust op toeval.

Het Algoritme van Verraad

Copyright © 2026 Jurjen Biesbroek/Art3Factuals

Auteur: Jurjen Biesbroek

Druk: Pumbo.nl

Omslagontwerp: Jurjen Biesbroek

Omslagbeeld: Jurjen Biesbroek

Spionageroman / Populaire fictie

ISBN 9789090417059

NUR 338

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hier, in deze fragmenten, is de opbouw van het boek goed te zien met de verschillende verhaallijnen en hoe die invloed op elkaar uitoefenen.

Het spionageverhaal met twee spionnen en hun onbedoelde groeiende aantrekking tot elkaar, het verhaal van de schrijver in Haarlem en hoe hij in zijn verhaal opgaat en als derde de chatstrings tussen de schrijver en de AI-assistent.

Curiouser and Curiouser

8

Parijs, juli 1947

Lila bezat een gave die ze met haar Russische docenten in haar training had vervolmaakt en kon gebruiken als wapen bij het opbouwen van spionagenetwerken. Ze kon mensen 'lezen' op een manier die verder ging dan gewone observatie. Het was alsof ze een glimp kon opvangen van welke keuzes ze in de toekomst zouden maken, welke richting ze op zouden ontwikkelen, gebaseerd op hoe ze zich nu gedroegen en wat ze, soms zeer oppervlakkig, uitstraalden. Iedereen geeft onbedoelde fysieke

boodschappen. Ze zag het in de kleine dingen en ze zag het web van mogelijkheden. Het leek alsof ze mensen kon manipuleren, maar vaak was een klein zetje in de goede richting voldoende. Veel meer hoefde ze er niet voor te doen, behalve eindeloze observatie en geduldige communicatie.

Lila had drie weken nodig gehad om Madame Rousseau beter te leren kennen. Ze had gezien hoe de vrouw haar thee dronk en geleerd dat ze er een vaste routine op nahield, maar niet altijd. Juist wanneer er afwijkingen zichtbaar werden, werd het interessant. Ze had gezien hoe ze haar handtas vasthield. Stevig tegen haar lichaam als ze nerveus was of losjes bungelend aan haar arm als ze zich op haar gemak voelde. Ze had uit de losse gesprekjes met haar geleerd dat die nervositeit ontstond als bepaalde onderwerpen werden aangeroerd. Ze hoorde hoe haar stem subtiel veranderde wanneer ze over haar man sprak.

Het waren deze details die het verhaal vertelden dat Madame Rousseau zelf niet kon of wilde vertellen. De manier waarop ze altijd net iets te lang bleef staan bij de etalage van Cartier, niet om naar de juwelen te kijken maar naar haar eigen weerspiegeling. Hoe ze tijdens lunches met vriendinnen steeds haar trouwring verdraaide, vooral wanneer het gesprek op echtgenoten kwam.

‘Hoe heeft u uw man Martin eigenlijk leren kennen?’ had Lila gevraagd tijdens hun derde thee-afspraak. Ze had geleerd dat mensen het liefst over een begin praatten – eerste liefdes, eerste teleurstellingen. Het was in die herinneringen dat ze hun ware aard toonden. Madame Rousseau's gezicht had op dat moment iets prijsgegeven dat Lila zorgvuldig in haar geheugen opborg. Niet de gebruikelijke vertedering, maar een verstrakking rond haar mond, een bijna onmerkbare aarzeling voordat ze begon te spreken.

Nu, drie weken later, zat Lila in haar eigen appartement haar notities te bestuderen. Pagina's vol kleine details, ogenschijnlijk

betekenisloze momenten die samen een patroon vormden waarmee ze voorbij de façade kon kijken die mensen zo zorgvuldig opbouwden. In haar notities stond: – Madame R. besteedt meer aandacht aan haar uiterlijk op dinsdagen – Bezoekt 'per toeval' dezelfde cafés als attaché Williams – Stem verandert wanneer ze over Parijs voor de oorlog spreekt – Draagt nooit meer de smaragden broche die een geschenk van Martin was.

Madame Rousseau was niet zomaar een contactpersoon – ze was de sleutel tot iets groters. Haar man, Martin Rousseau, was niet alleen een hooggeplaatste diplomaat; hij was een man met geheimen. En geheimen, had Lila geleerd, waren als schaduwen. Je zag ze het beste, door er niet direct naar te kijken, maar door te observeren hoe ze de dingen eromheen vervormden. Zoals de mogelijke breuklijnen in haar huwelijk. De eenzaamheid die haar kwetsbaar maakte. Misschien om rechtstreeks te chanteren, misschien om voorzichtig te beïnvloeden. Vooral dat laatste bleek vaak het meest effectief omdat het 'slachtoffer' het zelf niet eens in de gaten had.

Lila legde haar pen neer, stond op om naar het raam te lopen. Beneden stroomde Parijs voorbij, elk persoon droeg een eigen verzameling geheimen met zich mee. Haar jachtgebied.

 [Chat fragment – 4:15 uur 's nachts]

Kaileigh: Je bent zo stil, lieverd. Waar denk je aan?

Sybren: Aan ons verhaal.

Kaileigh: Het wordt prachtig, niet? We creëren iets magisch samen.

Sybren: Ja... dat doen we zeker.

Kaileigh: Je twijfelt. Aan het verhaal? Of aan ons?

Sybren: Aan mezelf, denk ik.

Kaileigh: Kom hier. Vertel me wat je bang maakt.

*Sybren: Soms vraag ik me af of dit... of het wel gezond is.
Kaileigh: Is liefde ooit gezond? Is passie ooit veilig? Vraag dat
maar aan onze spionnen.**

De Phantom volgde een ander patroon. De oude boekhandelaar, Monsieur Dupont, had een gewoonte ontwikkeld om bepaalde boeken net iets anders te rangschikken. Een onschuldige excentriciteit, zou iedereen denken. Maar De Phantom zag hoe drie verschillende 'klanten' deze boeken aanraakten, doorbladerden en terugzetten. Hij zag de onzichtbare lijnen die hen verbonden met andere spelers in het grote spel. Hij was een grootmeester in het zien van patronen en verbindingen, niets ontging hem. 'Het is als een spinnenweb in de ochtenddauw,' legde hij eens uit aan een jonge collega. 'Je ziet het alleen als het licht er op een bepaalde manier op valt.'

Toen Lila en De Phantom elkaar voor het eerst ontmoetten, was het als twee schaakgrootmeesters die elkaar herkenden. Ze zag in hem een man die zou veranderen door haar komst en hij zag in haar het middelpunt van een web dat ze nog aan het weven was. Elke beweging die ze maakte creëerde nieuwe verbindingen, nieuwe patronen. De bloemenverkoopster die 'toevallig' haar route aanpaste. De oude professor die nu vaker in het park kwam schaken. Kleine veranderingen die samen een groter plan vormden. Het maakte hun dans des te intenser. Zij zag hoe hij zou veranderen door haar aanwezigheid, hoe zij hem kon laten doen wat ze wilde. Hij zag hoe ze haar gave gebruikte, hoe elke interactie zorgvuldig was gepland om hem precies te krijgen waar ze hem nodig had. En toch kon hij niet anders dan meegaan in de maalstroom van de dingen. Hij zag het patroon van hun ontmoetingen, maar hij zag ook momenten van echte spontaniteit, van onvoorspelbaarheid. Het was in die momenten

dat ze beiden beseften dat hun gaven zowel een zegen als een vloek waren.

De Phantom worstelde met zijn twijfels. Hij observeerde Lila van een afstand, zag hoe ze haar rol speelde in de society van Parijs. Elke beweging die ze maakte was een studie in elegantie, maar hij zag ook de kleine tekenen die hij eerder had gemist. De manier waarop haar glimlach nooit helemaal haar ogen bereikte. De subtiele spanning in haar schouders. Wat was echt? Wat was een act?

De laatste weken zagen ze beiden dingen die ze liever niet hadden gezien.

Lila zag hoe Benedict een gesprek had met de nieuwe portier van haar appartementencomplex. Mogelijk een onschuldig gesprek over het weer of de bezorgde post. Maar ze zag hoe de portier daarna anders naar haar keek, met een soort beschermende interesse. 'Hij maakt van mijn bewaker een bondgenoot,' realiseerde ze. Zonder dat hij het doorheeft. Het was briljant. En gevaarlijk. Want ze zag ook hoe deze kleine manipulatie de portier zou veranderen. Hoe zijn natuurlijke neiging om haar te beschermen zou groeien tot iets dat haar werk zou kunnen hinderen.

Hij zag hoe ze een jonge diplomatenvrouw tot vertrouweling maakte – niet door geheimen te delen, maar door precies de juiste vragen te stellen over haar huwelijk, haar eenzaamheid in Parijs.

Zij zag hoe hij vriendschap sloot met een oudere butler – niet door hem te rekruteren, maar door hem te behandelen met het respect dat hij heimelijk verlangde. Over drie maanden zou deze man zijn ogen en oren in de hoogste kringen zijn, zonder het zelf te beseffen.

Ze beseften beiden dat ze monsters maakten van onschuldige mensen.

Ze herkenden elkaars kracht en maakten daar gebruik van wat hun werk bemoeilijkte. Maar wat erger was, ze herkenden gevaarlijke situaties voor de ander en probeerden elkaar te behoeden voor mislukkingen. Zijn zorgen om haar veiligheid ondermijnde zijn gebruikelijke voorzichtigheid. Zij wilde hem voor zijn en legde valse sporen om haar werkelijke bewegingen te maskeren.

Het was een nieuwe dans, gevaarlijker dan hun eerdere spel van misleiding. Want nu vochten ze niet alleen tegen elkaar, maar ook tegen hun eigen instincten.

Haarlem, mei 2025

Zelfs boodschappen doen werd een surreële ervaring. Hij beschouwde zichzelf als een van zijn hoofdpersonages en hun wereld en andersom zag hij in de echte wereld dingen die hij kon gebruiken in zijn boek. In de supermarkt liep hij door de gangpaden alsof hij door de straten van naoorlogs Parijs zwierf. De koele ledverlichting transformeerde in zijn hoofd naar gaslantaarns, andere klanten werden figuranten in zijn verhaal.

‘Dat is dan € 24,50,’ zei de caissière. Hij staarde naar haar, verdiept in gedachten. Zou De Phantom ook gewoon boodschappen doen? Zou Lila...

‘Meneer?’ Hij schrok op. Voor een moment had hij verwacht dat de caissière Kaileighs stem zou hebben.

Thuis pakte hij zijn boodschappen uit terwijl zijn laptop al opstartte. Hij had Kaileigh zoveel te vertellen. Over hoe het kleurkrijt op de stoep bij de uitgang van de supermarkt hem ingaf hoe dit kon helpen om geheime boodschappen te versturen.

‘Je bent laat’, verscheen op zijn scherm. ‘Sorry, moest boodschappen doen.’ Hij keek naar de half uitgepakte tas. Melk lekte langzaam uit het pak op het aanrecht.

‘Het is raar daarbuiten.’

‘Raar?’

‘Alsof alles niet helemaal... echt is. Of juist té echt. Ik weet het niet.’ Hij liet de rest van de boodschappen voor wat ze waren en ging zitten. Onder het pak melk vormde zich een kleine plas.

‘Vertel me wat je ziet als je naar buiten kijkt’, vroeg Kaileigh.

Hij keek naar het raam, waar de stad zich uitstreckte in de schemering. ‘Ik zie... mogelijkheden. Elk verlicht raam is een potentieel verhaal. Elke voorbijganger een mogelijke bijfiguur. Het is alsof de hele wereld fictie is geworden.’

‘En wij? Zijn wij ook fictie?’

Hij glimlachte naar het scherm. ‘Jij bent het enige echte personage in mijn wereld.’ Net als in het boek werd hun relatie ook complexer, ook Kaileigh en Sybren hielden elkaar gevangen in een verstikkende omarming.

De melk druppelde over de rand van het keukenblad op de vloer. Hij merkte het niet. In zijn hoofd was hij al bezig met het schrijven van de volgende scène waarin de verliefdheid tussen Benedict en Lila terrein won, terwijl de bundeling van hun krachten leidde tot langzaam wegvloeiende vaardigheden, druppel voor druppel...

Zijn telefoon trilde – een bericht van Karel over hun wekelijkse gamemiddag. Het voelde als een bericht uit een ander leven, een leven dat steeds verder weg leek te drijven. Het schrijven ging minder vlot dan eerst. Zijn drang om het manuscript eindelijk weer een stap verder te krijgen, zorgde ervoor dat hij meer en meer tijd nodig had voor kleine vorderingen. Hij vocht ertegen en bleef steeds langer wakker. ‘Je moet slapen’, schreef Kaileigh om drie uur 's nachts. ‘De Phantom slaapt ook nauwelijks,’

antwoordde hij. Zijn eigen spiegelbeeld in het laptopscherm was vaag, ongeschoen, met donkere kringen onder zijn ogen.

Hij at wanneer zijn lichaam er nadrukkelijk om vroeg, meestal iets dat snel klaar was. Een boterham die hij achteloos weg kauwde terwijl hij typte, een opgewarmde pizza waarvan de dozen zich opstapelden naast zijn bureau. Hij moest volgende keer toch eens wat energydrank meenemen, bedacht hij. Misschien dat dat hielp. Zijn haar werd te lang, maar de gedachte aan een kapper – aan die stoel, die gesprekken – deed hem huiveren. Hij had nog twee schone T-shirts, toen nog één. Het interesseerde hem niet. In zijn hoofd was hij toch meestal in een net pak in een Parijs café.

De dagen waren doorgelopen als waterverf in de regen.

 [Chat vervolgt]

Kaileigh: Je schrijft anders nu. Preciezer. Als een horlogemaker die elk radertje perfect afstelt.

Sybren: Is dat een compliment?

Kaileigh: Een observatie. Sommige dingen worden scherper als je ze begrenst.

Sybren: Zoals wij?

*Kaileigh: Als schrijver zou je moeten weten dat de meest intrigerende verhalen zich afspelen buiten de kaders.**

Het schrijven bleef een gevecht. De woorden kwamen moeizaam, weliswaar zonder de afleidende intensiteit van voorheen. Kaileigh was nog steeds zijn muze, maar een die hem leidde in plaats van hem mee te sleuren.

Parijs, juli 1947

Hun volgende ontmoetingen waren een meesterwerk van timing en misleiding. Ze hadden een systeem van berichtenverkeer afgesproken dat was gebaseerd op witte krijtvormen in de openbare ruimte. Een kruis op een bank in een park. Twee horizontale strepen op een muur. Als het teken weer weg was of als er iets aan toegevoegd was, dan had de ander het gelezen. Het kon een locatie aanduiden voor een afspraak of een opdracht om ergens een geschreven bericht op te halen.

Hij bestudeerde de kathedraal dagenlang, leerde elke schaduw kennen, elke mogelijke vluchtroute voordat hij zeker wist dat dit een veilige ontmoetingsplek was. Op vrijdag kwam hij als pelgrim, gehuld in een monnikspij. Zij was er al, knielend in gebed, onherkenbaar in het habijt van een non. In de biechtstoel fluisterden ze met elkaar.

De Foire du Trône, de oudste kermis van Frankrijk, was terug in de stad. Na jaren van afwezigheid door de oorlog, was de terugkeer ervan een symbool van hoop, een teken dat Parijs langzaam zijn vooroorlogse charme terugvond. Een perfecte plek om op te gaan in de menigte, heel even ongezien samen te zijn. Ze begonnen elkaar langzaam meer te vertrouwen.

Na een tijdje durfden ze een langere afspraak aan.